

AȘTEPTAREA

Îți mulțumesc, frate, și vreau să știi că mă bucur mult pentru că sunt aici.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Vă puteți așeza.

Consider un mare privilegiu faptul că în dimineața aceasta pot să stau la amvonul acesta, căci sunt pentru prima dată în Tucson.

În timp ce veneam încoace, mă gândeam că Dumnezeu mi-a dat privilegiul să vorbesc într-o mulțime de orașe, dar este pentru prima dată când vin în acest frumos oraș din America.

Este ceva care mă face să doresc să rămân aici, căci este foarte multă liniște.

Am fost prin deșert și privind în jur, aveam impresia că Dumnezeu vorbește la tot pasul, căci acolo nimeni nu se grăbește, nu se duce nicăieri, nu este nici o tulburare, ci totul este liniștit și relaxant. Se pare că așa sunt și oamenii de aici: relaxați, fără nici o grabă. Nu se grăbesc să facă ceva, de aceea cred că aici este locul potrivit pentru un predicator nervos, căci se poate liniști. Când vii aici, parcă auzi: „Ce-i cu graba aceasta?” iar mie îmi place aceasta.

Dar mai este un lucru pe care îl putem învăța din deșert, de aceea cred că ar trebui să le dăm mai multă atenție acestor țepi de cactus. După părerea mea, noi nu avem nici o mașină care să poată ascuți atât de tare ca acești țepi. Fiul meu ar putea spune „Amin” la aceasta, pentru că ieri a trebuit să-i scoatem un astfel de spin.

Dacă acel cactus ar fi în statul din care vin eu, cu siguranță ar avea frunze moi, căci țepii pe care-i are sunt de fapt niște frunze răsucite; sunt o adaptare la condițiile din deșert. Este felul lui de a se proteja.

Cred că ar fi bine să ne gândim puțin la aceasta. Dacă am aduce apă în acest deșert și am iriga pământul timp de câțiva ani, acel cactus și-ar modifica aspectul și ar avea frunze moi.

Cam așa se întâmplă și cu bisericile atunci când mergem înainte fără apa duhovnicească. Ne răsucim și ne strângem tare, apoi ne înțepăm unul pe celălalt, dar ia puneți apă pe acei țepi și veți vedea cum se vor înmuia și vor deveni flexibili.

Eu cred că din cauza aceasta avem bisericile, căci ele sunt locul în care putem avea apa duhovnicească ce ne ține blânzi și moi, astfel încât să putem fi folosiți de Dumnezeu, căci El ne vrea flexibili, fără să ne înțepăm unii pe alții, și purtându-ne povara unul altuia, împlinind împreună Legea lui Hristos.

Am avut ocazia să mă întâlnesc cu păstorul vostru, (este pentru prima dată când ne vedem) dar Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru că are aici această minunată biserică și adunare de oameni.

Bunul meu prieten, fratele Norman și soția lui, s-au stabilit sus, dacă nu mă înșel, dar nu-i condamn pentru aceasta.

El mi-a spus odată: „În timp ce construiam această biserică și i-am turnat ultima treaptă, m-am rugat și am zis: „O, Dumnezeule, lasă ca prietenul meu, fratele Branham să calce pe această treaptă într-o zi, și să vorbească acestei adunări.”

Se vede că lacrimile și rugăciunea lui au fost ascultate, iar eu sunt bucuros pentru privilegiul ce mi s-a dat de a fi aici.

Eu cunosc câțiva prieteni aici: pe fratele Tony, dar nu știu să-i pronunț celălalt nume italian și pe fratele Otto sau cam așa ceva. Eu nu prea știu să pronunț aceste nume.

Ieri am avut o conferință internațională. O numesc internațională pentru că acolo a fost un german, un italian și încă câțiva, eu participând ca irlandez.

Mulți dintre băieți au fost peste ocean, luptându-se cu diferite națiuni, dar dacă vă ați simți și voi așa cum ne-am simțit noi în deșert, nu ar mai fi războaie, ci am trăi cu toții ca frații; am fi frați, iar soluția acestei probleme este Hristos.

Am stat și am privit această vale minunată și munții înalți care o înconjoară și vă pot spune că-mi place. Când mă aflam acolo sus, am privit în Est, spre oraș și m-am gândit: „Câți exploratori din trecut au umblat prin locurile acestea și au căutat chiar aici, în deșert, o mină de aur?” Ei au căutat o comoară pe pământ, dar voi nu trebuie să faceți aceasta, pentru că comoara voastră este în cer. Acesta este motivul pentru care noi, cei de astăzi, nu mai explorăm, ci așteptăm ca Dumnezeu să împlinească făgăduința pe care ne-a dat-o și să toarne peste noi bogatele Lui binecuvântări.

El este același Dumnezeu, iar inima Lui este nerăbdătoare să ne dea ceea ce cerem, căci am venit aici să cerem și mai mult: *„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.”* (Ioan 3.16).

Și vă spun: dacă El ne-a iubit în timp ce eram păcătoși și departe de El, cu atât mai mult dorește în dimineața aceasta, să ne dea din belșug tot ce am putea face sau ne-am gândi.

Noi am venit în vizită, iar mâine vom pleca în California, în partea de nord, iar apoi în alte locuri, dar cu siguranță, pentru mine este un mare privilegiu faptul că în

dimineața aceasta pot să fiu în această biserică drăguță, în Adunarea lui Dumnezeu.

Vreau să spun că Adunarea lui Dumnezeu a fost unul din sponsorii mei în toată lumea, fiind alcătuită din oameni cumsecade, predicatori sinceri și având un popor minunat.

De fapt, cred că tot poporul lui Dumnezeu este cumsecade, indiferent unde se află.

Fiind misionar, am avut ocazia să călătoresc prin toată lumea. Am fost în Japonia, Thailanda și în multe alte locuri. Am fost în Africa de Sud, unde am văzut acei hotenți, acei bărbați și femei care vin la biserică goi, și aceasta pentru că nu știu altceva.

Dacă ai putea vorbi limba lor și i-ai întreba: „Care este dreapta și care este stânga ta?” nu ar ști despre ce vorbești. Tot ce știu ei este să omoare ceea ce se poate mânca, căutând orice cale de supraviețuire, la fel ca animalele.

Cu toate acestea, există Ceva care-i face la fel ca noi: dacă Duhul Sfânt vine și se revarsă peste ei, se comportă la fel ca și voi când îl primiți pe El, ceea ce dovedește că Dumnezeu nu privește la fața omului sau la nație, ci așa cum spune Petru în Fapte 10.34-35: „...Dumnezeu nu este părtinitor, ci...în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire, este primit de El.”

Astfel, noi toți am avea ceva în comun: pe Isus Hristos.

Cu puțin timp în urmă, am sunat-o pe soția mea, și ea mi-a spus că acolo sus, sunt în jur de zero grade, școlile sunt închise din cauza zăpezii, și străzile sunt alunecoase.

Dacă este cineva din Est, ar trebui să se bucure că se află aici, pentru că acolo este foarte frig, pe când aici este cald.

Din punctul acesta de vedere, între statul din care vin eu și al vostru, nu este nimic în comun, dar totuși avem ceva în comun: pe Dumnezeuul meu și Dumnezeuul vostru, care este Același.

În dimineața aceasta am venit cu gândul să fac o prezentare a slujbei pe care Domnul Isus mi-a încredințat-o ca să lucrez cu ea de-a lungul lumii, și cred că în dimineața aceasta, la școala duminicală aș putea să le explic oamenilor anumite lucruri care le-ar putea fi folositoare ca să-L poată primi pe Hristos pentru vindecarea trupurilor lor.

Dorința noastră este să aducem toate denominațiunile: pe metodiști, baptiști, pentecostali, Biserica lui Dumnezeu, Sfinții Pelerini și pe toți ceilalți împreună, ca să stăm cu toții în locurile cerești în Hristos, în nădejdea că Dumnezeu va revărsa Duhul Său, peste noi, din belșug.

Eu am spus întotdeauna și cred că știți cu toții, că am fost și sunt un misionar baptist, care a primit Duhul Sfânt. Mai mult, nu cred că cincizecimea este o organizație, ci este o experiență cu Dumnezeu, pe care o poate trăi oricine dorește. Noi nu putem ridica un gard în jurul ei, pentru că este lucrarea Duhului și ea va trece pe deasupra gardurilor noastre.

Eu cred că orice persoană este salvată, indiferent că este metodist, baptist, catolic sau orice altceva, dacă se încrede solemn în Isus Hristos pentru harul Său.

Dar dacă este catolic și crede numai ce spune biserica lui, este pierdut; dacă este pentecostal și crede că biserica lui îl poate salva, este pierdut, acest lucru fiind valabil pentru oricine gândește așa.

Indiferent ce este un om, sau la care biserică merge, dacă el se încrede în sângele și meritele lui Isus Hristos, este salvat, și aceasta pentru că noi suntem salvați prin har, prin credință.

Pe vremuri, am fost în Colorado, unde mânăm cirezile de vite din Troublesome River, o vale care aparținea Asociației Hereford. Cred că și voi aveți aici niște legi referitoare la rase și înregistrarea la Camera de Comerț.

Astfel, dacă obțineți o tonă de fân de pe pământul vostru, puteți trimite vita să pășuneze pe acea pășune; deci primiți dreptul de pășunat.

Acolo, în valea râului Troublesome, ei au un gard foarte înalt și de multe ori, dimineața, îmi puneam piciorul pe cornul de la șea și mă uitam la fermieri și la vitele lor.

Într-o zi, în timp ce-i priveam, m-am gândit: „Așa va fi și atunci când ne vom aduna cu toții la poarta cea mare din ceruri.”

Am observat că acolo erau vreo 15-16 rase diferite de vaci, iar fermierul nu se uita atât de bine la rase, cât dădea atenție la eticheta pe care-o avea fiecare vită la ureche, și pe care era trecut testul de sânge . Dacă nu aveau acea etichetă, vitele nu primeau aprobarea să pască acolo.

„Exact așa va fi și la judecată”, îmi ziceam, „căci El nu se va uita la „rasa” mea, dacă sunt baptist, pentecostal, prezbiterian, sau orice altceva, ci se va uita la „emblema” de sânge, căci El a spus odinioară: *„Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie...”* (Exod 12.13). Astfel, noi vom intra înăuntru după ceea ce suntem, nu după cine suntem.

La ce oră va începe serviciul, frate? La 7.45. Atunci cred că la 6.30 va trebui să se

împartă numere de rugăciune. Bolnavii ar trebui lăsați să vină în față, astfel încât să fiu cât mai aproape de ei. Băiatul va aduce numere de rugăciune, le va amesteca în fața voastră, iar după aceea va împărți câte unul la fiecare. Deci, dacă doriți un număr de rugăciune, puteți să-l obțineți.

La început am dat fiecărui păstor cu care colaboram, câte o sută de numere. Ei bine, primul și-a adus grupul lui și asta a fost tot; ceilalți n-au mai reușit să ajungă. Poate acest lucru s-a datorat și faptului că am stat numai trei seri așa că nu am putut să iau prea mulți oameni.

Totuși procedura aceasta nu a mers, așa că am luat cu mine un lucrător care împărțea numerele de rugăciune. El aparținea de o organizație și la un moment dat a început să favorizeze organizația lui, ceea ce a dus la diferite probleme.

Apoi, am chemat pe platformă 10-15 oameni, de obicei pe primii 15, dar când făceam aceasta, ceilalți aruncau numerele lor, pentru că alții nu mai puteam chema. Astfel, am înțeles că nici așa nu era bine.

Atunci am ales un băiat mai mic și l-am întrebat:

„Băiete, știi să numeri?”

„Da, domnule.”

„Ei bine, atunci numără.”

Și el număra: 1,2,3,4,5,6...până se oprea și unde se oprea el, chemam și eu un anumit număr de oameni. Ei bine, noi suntem oameni, așa că adesea greșim. Astfel mamele au avut grijă să le spună copiilor lor, să se oprească din numărat

chiar la numărul ei de rugăciune, așa că am constatat că nici cu micuții nu a mers.

Apoi am avut pe cineva despre care s-a spus că vindea numere de rugăciune. Desigur, ca să ajungă la rând, mulți oameni au fost de acord ca să-și cumpere numărul. Deci nici așa nu a mers.

Dar într-o noapte, Domnul mi-a descoperit cum este mai bine să procedez. El mi-a zis să iau câțiva bărbați care să vină și să amestece biletele în fața audienței, iar apoi să le împartă. Așa, unul poate primi numărul 1, celălalt numărul 35, celălalt numărul 62 și tot așa. Prin aceasta, oamenii puteau să vadă că numerele de rugăciune nu au fost „aranjate”, ci au fost amestecate sub privirile lor.

Mai mult, când vin la adunare, uneori încep cu numărul 1, alteori iau numărul 25 sau numărul 50, uneori îi iau pe toți oamenii care stau pe rând și fac o înmulțire, apoi îi chem pe cei ce urmează după numărul care iese. Oh, fac în toate felurile numai să fie bine.

Dar mai este ceva: totul depinde de nivelul credinței din audiență. Astfel, în timp ce pe platformă este vindecat un om, în sală sunt vindecați în jur de cincizeci.

Mesajul nu este adus cu scopul de a vindeca pe cineva, pentru că vindecarea, asemeni salvării, a fost deja câștigată.

Astfel, tu nu ai fost salvat săptămâna trecută, nici anul trecut sau acum cinci ani, ci ai fost salvat când a murit Hristos pentru tine la Calvar. Atunci s-a plătit salvarea ta, iar săptămâna trecută, acum doi ani sau astăzi, doar ai acceptat-o.

La fel este și cu vindecarea pentru că Biblia spune: „...*El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre....și prin rănilor Lui suntem* (în engleză scrie: „am fost”, timpul trecut) *tămăduiți.*” (Isaia 53.5).

Ceea ce trebuie să facem noi, este să-i ajutăm pe oameni să vadă, să-și dea seama că Hristos este aici. Aceasta aduce rezultate deosebite miilor de oameni care sunt vindecați.

Acum, înainte de a ne apropia de Cuvânt, haideți să ne plecăm capetele și printr-un cuvânt de rugăciune, să ne apropiem de Autor.

Scumpul nostru Tată ceresc, în dimineața aceasta ne apropiem de sfințenia Ta, în Numele lui Isus Hristos, Fiul Tău, pentru că El ne-a învățat prin Cuvânt că dacă Îți cerem ceva în numele Lui, ne vei da.

El nu ne-a dat nici un alt nume în care să fim siguri că vom fi ascultați, afară de acest minunat Nume: Domnul Isus Hristos.

Îți mulțumim, Tată, pentru că prin harul nemăsurat pe care l-ai revărsat peste noi, ne-ai dat o mulțime de binecuvântări; apoi Îți mulțumim pentru harul pe care ni l-ai dat în dimineața aceasta, de a sta în această biserică nouă, ridicată în locul acesta spre slava Numelui Tău, astfel ca păcătoșii să poată veni înăuntru și să fie salvați; astfel ca bolnavii care nu mai pot fi ajutați de medici și de cunoștințele lor, să poată veni în prezența Celui Atotputernic și să fie vindecați.

O, cum Te vom iubi întotdeauna, Tată, și cât Îți mulțumim pentru aceste lucruri!

Noi suntem un popor privilegiat, iar când spunem aceasta, ne gândim că în dimineața aceasta, rachetele rusești, care sunt controlate de un necredincios, stau ca o avertizare că am ajuns aproape de sfârșitul timpului.

O, Dumnezeule, și mă gândesc ce va fi dacă vor ajunge să lanseze bombe? Atunci, bătrânul Pământ va fi aruncat în spațiu și timpul nu va mai fi. Dar noi am fost învățați din binecuvântatul Tău Cuvânt, că înainte ca să se întâmple aceasta,

Biserica va merge Acasă pentru a fi cu Domnul ei.

O, Noe a intrat în corabie înainte să cadă ploaia, iar Lot a fost chemat afară din Sodoma înainte ca să cadă focul, de aceea, Doamne, noi credem că Biserica Ta va fi luată înainte ca să vină marea distrugere.

Tată, suntem atât de bucuroși să știm că ne apropiem de acel timp, căci s-ar putea ca la noapte, sau foarte curând, o țară micuță sau vreun fanatic, ar putea da drumul uneia din aceste bombe și totul va fi spulberat în bucăți.

Dar înainte ca să se întâmple aceasta, va avea loc răpirea: trâmbița va suna, iar noi vom fi chemați în ceruri să-L întâlnim pe Domnul nostru. Și mă întreb: dacă știm toate acestea, ce fel de oameni ar trebui să fim în dimineața aceasta?

Cred că ar trebui să fim bucuroși, că ar trebui să ne ridicăm capetele și să privim cum smochinul înfrunzește în timp ce știința ne spune că mai sunt numai trei minute până la miezul nopții și că în orice clipă poate veni nimicirea.

O, Doamne Dumnezeule, umple Biserica Ta, în dimineața aceasta, cu Puterea Ta și cu nemăsurata Ta înțelepciune. Lasă ca marile Tale aripi să se întindă peste această mică adunare și ia sub ele copiii Tăi, așa cum Își adună cloșca puii, apoi hrănește-i pe acești bolnavi până îi aduci la o deplină sănătate fizică și duhovnicească.

Binecuvântează biserica aceasta; binecuvântează scopul străngerii noastre laolaltă, pe păstor, pe bătrâni, pe diaconi, pe administratori, pe credincioși și pe străinii care au intrat aici.

Și nu doar această biserică, ci Te rugăm să binecuvântezi fiecare biserică și să faci ca de la această mică adunare, astăzi să înceapă o trezire de modă veche care să

„măture” toată Arizona, dintr-o parte în alta.

Dă-ne aceasta, Doamne, pentru că ne plecăm cu umilință înaintea Ta și-Ți cerem în seara aceasta în Numele lui Isus, Preaiubitul Tău Fiu și Mântuitorul nostru. Amin.

Nu vreau să țin o predică, ci doar să vă pregătesc inimile pentru evenimentul din seara aceasta, căci dorim și credem că Tatăl nostru ceresc Se va întâlni cu noi.

Dacă va fi cu voia Domnului, aș vrea să știți că mi-ar place să mai venim aici, poate pentru mai multe zile, căci acum suntem doar în vizită.

Acum aș vrea să citesc din Evanghelia lui **Luca 2.26:**

„Duhul Sfânt îl înștiințase că nu va muri înainte ca să-L vadă pe Hristosul Domnului.”

De aici îmi voi lua titlul: „Așteptarea”.

De obicei, așteptarea se bazează pe credință, pentru că înainte să poți aștepta ceva, trebuie să crezi, iar credința vine în urma auzirii Cuvântului.

Eu v-am spus adesea că Dumnezeu este obligat față de Cuvântul Său, de aceea, am să vă citesc un verset sau două, pentru că ceea ce spun eu ar putea cădea, dar ceea ce spune Cuvântul Lui nu poate cădea, pentru că El este Dumnezeu.

Când Dumnezeu ia o hotărâre, prima Sa hotărâre rămâne valabilă pentru totdeauna, de aceea voi să vă bazați credința numai pe „Așa vorbește Domnul!” Voi trebuie să credeți că este Cuvântul lui Dumnezeu și să stați neclintiți pe El,

pentru că aceasta este singura nădejde pe care o avem.

Fiind infinit, Dumnezeu nu poate face nici o greșeală; El este desăvârșit, de aceea toate făgăduințele Lui trebuie să fie tot desăvârșite.

În Ioan 1.1 și 14 citim: „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu....și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.*” Cuvântul însuși.

Deci Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu; este însuși Dumnezeu pus pe hârtie.

Acum, nici un om nu este mai bun decât cuvântul său, iar dacă nu pot să iau cuvântul lui, înseamnă că nu pot avea nici o treabă cu el. Omul trebuie să fie onest și sincer, mai ales dacă pretinde că este creștin.

Acum acesta este un text cam micuț, dar nu este doar atât cât se vede, pentru că nu contează cantitatea, ci calitatea Cuvântului, căci este Cuvântul lui Dumnezeu.

Simeon din vechime spunea că i-a fost făgăduit prin Duhul Sfânt că nu va muri până nu-L va vedea pe Hristos Domnul.

Astfel, el avea un motiv întemeiat ca să Îl aștepte: pentru că Dumnezeu îi descoperise acest lucru prin Duhul Sfânt.

Noi am văzut că și Avraam a primit, prin descoperire, făgăduința că va avea un fiu de la soția sa Sara, care era și stearpă și bătrână. Când a primit făgăduința, Avraam avea șaptezeci și cinci de ani, iar Sara șaiszeci și cinci.

Sara fusese stearpă toată viața, dar cu toate acestea, Dumnezeu a spus că Avraam va avea un fiu cu Sara. Apoi, i-a spus să se separe de totul din cauza făgăduinței.

Așa trebuie să facem și noi. Când Îl luăm pe Dumnezeu pe Cuvânt, trebuie să ne separăm de toate lucrurile din jur; de tot ceea ce este contrar cu acel Cuvânt.

Tu nu poți merge la oameni și să-i întrebi: „Acuma crezi că am primit vindecarea?” pentru că ceea ce cred ei nu are nici o legătură cu credința ta. Tu trebuie să crezi.

Așadar, lui Avraam i s-a cerut să se separe, iar el a făcut întocmai, stând în așteptarea aceluia copil.

Biblia spune că fiul făgăduit nu a venit imediat, ci după douăzeci și cinci de ani, dar în loc să slăbească în credință, Avraam s-a întărit și mai mult căci așteptarea era mai mare.

Dacă a trecut o lună și Sara era mai bătrână cu o lună, ea a crezut mai mult, pentru că știa că Dumnezeu își va împlini făgăduința. Pentru ea era mult mai bine să aibă copilul la nouăzeci de ani decât să-l aibă la șaiszeci și cinci. Înțelegeți ce vreau să spun? Cu cât trecea timpul, minunea devenea tot mai mare, iar Avraam nu a slăbit în credință, ci s-a întărit tot timpul.

Biblia spune că noi suntem copiii lui Avraam. Astfel, prin faptul că suntem morți în Hristos și sămânța lui Avraam, noi suntem moștenitori prin făgăduință; suntem moștenitorii făgăduinței lui Avraam, pentru că lui i-a fost dată.

Și dacă suntem moștenitori cu Avraam, înseamnă că suntem copiii lui. Astfel, când Dumnezeu face o făgăduință, noi avem aceeași credință ca și părintele nostru, știind că ea se va împlini negreșit. Nu poate fi altfel.

Când au primit făgăduința, Avraam avea șaptezeci și cinci de ani, iar Sara avea șaiszeci și cinci, ceea ce înseamnă că trecuseră deja douăzeci de ani de când intrase în menopauză. Biblia spune că ei erau pe jumătate frați și că erau căsătoriți de când aveau vreo șaisprezece sau șaptesprezece ani, dar nu avuseseră niciodată copii.

Cu toate acestea, Dumnezeu i s-a arătat lui Avraam și i-a spus că va avea un copil cu Sara, iar el a așteptat cu credincioșie să se întâmple aceasta, pentru că așa spusese Dumnezeu.

Vă puteți închipui un bărbat la șaptezeci și cinci de ani și o femeie de șaiszeci și cinci de ani, mergând la medic să facă aranjamente la spital pentru că vor avea un copil? Ce ar spune oamenii? Dar medicul?

„Desigur, cu bătrânul acesta nu este ceva în ordine!”

Și eu vă spun ceva: orice bărbat sau femeie care Îl ia pe Dumnezeu pe Cuvânt și acceptă făgăduințele Lui prin credință, este considerat de lume un fel de nebun, sau fanatic, și aceasta pentru că *„lucrările lui Dumnezeu sunt o nebunie pentru lume.”* așa cum lucrurile lumii sunt o nebunie pentru Dumnezeu. Astfel, ceea ce numește omul bine, este o nebunie pentru Dumnezeu.

Însă Avraam a crezut. După prima lună, el a întrebat-o pe Sara:

„Cum te simți, scumpo?”

„Nu e nici o diferență.”

„Nu-i nimic. Lăudat să fie Domnul, căci vom avea oricum acel copil.”

O, a fost atâta așteptare! Poate că Sara a tricostat botoșei și o păturică. De ce? Pentru că aștepta să se întâmple ceva. Și pentru că a așteptat, s-a întâmplat. Cu fiecare an care a trecut, Avraam s-a întărit și mai mult în credință, laudându-L pe Dumnezeu.

Poate că după ce a împlinit nouăzeci de ani, a fost întrebat:

„Ce zici, Avraame, acum renunți?”

„Nu, domnule, nu renunț, pentru că vom avea oricum acel fiu. Avem hăinuțele și totul este pregătit.”

„De cât timp le ai?”

„De douăzeci și cinci de ani, dar deși a trecut atâta timp, știu că Dumnezeu ni-l va da.”

Îmi place aceasta. Este pozitiv. Dacă Dumnezeu a spus ceva, asta-i tot.

Când Dumnezeu ia o hotărâre, El trebuie s-o facă pentru totdeauna. Eu, un om, pot să iau o hotărâre, iar după cinci minute să mă întorc și s-o consider greșită, așa că iau o altă hotărâre. Și voi puteți face aceasta, pentru că sunteți ființe umane, dar fiind infinit, Dumnezeu nu poate greși. El este neschimbător, omniprezent, omnipotent, atotputernic și infinit. Amin. Astfel, când ia o hotărâre, aceea este valabilă pentru totdeauna. El nu poate reveni asupra ei și să spună: „Am greșit.” Nu este posibil.

Astfel, dacă la început Dumnezeu a hotărât că orice făgăduință dată de El se împlinește pe baza credinței, înseamnă că dacă noi credem Cuvântul Său, orice

făgăduință a Sa ne aparține, pentru că El este și astăzi același Dumnezeu neschimbător.

Nici o făgăduință a Sa nu poate cădea, de aceea dacă vei crede Cuvântul, trebuie să țintești chiar la mijloc.

Unii predicatori spun că zilele minunilor au trecut și că astăzi Dumnezeu nu mai vindecă bolnavi, dar eu vă spun: dacă odinioară Dumnezeu a fost chemat în scenă la un om bolnav și l-a vindecat pe baza credinței lui, înseamnă că dacă un alt om bolnav vine la El, prin credință, Dumnezeu trebuie să-l vindece și pe el, pentru că altfel a greșit atunci când l-a vindecat pe primul om.

Dacă Biblia spune că Dumnezeu a dat Duhul Sfânt unui om care l-a ascultat, pe baza făgăduinței din Fapte 2.39, unde scrie că *„această făgăduință este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru”*, înseamnă că dacă un alt om se întâlnește cu El pe baza acestor cuvinte, Dumnezeu este obligat față de Cuvântul Său, să-l umple cu Duhul Sfânt, căci dacă nu o face, a greșit prima dată. Iar dacă a făcut o greșeală, înseamnă că El este un om și nu Dumnezeu; înseamnă că este mărginit ca noi, și nu infinit.

Vedeți? Ca și copiii ai lui Dumnezeu, noi luăm făgăduințele Sale și ne ținem de ele. Indiferent ce se întâmplă, noi stăm chiar acolo, la fel de credincioși, pentru că așa a spus Dumnezeu și asta-i tot.

Făcând aceasta, tu știi că nu te-ai înșelat, iar Satana știe la fel de bine acest lucru, așa cum știe și când ești înșelat. Dacă jos, în inima ta este ancorat Ceva, și tu știi că așa este, se va întâmpla cu siguranță ceva.

Așa a făcut și Avraam. El l-a crezut pe Dumnezeu; l-a luat pe Dumnezeu pe Cuvântul Său și astfel a așteptat douăzeci și cinci de ani împlinirea făgăduinței. Cu

fiecare an care a trecut, așteptarea lui a fost mai mare, dar în final, copilul s-a născut pentru că l-a așteptat în toți acești ani.

Noi știm că Dumnezeu i-a cerut să se separe de rudele lui și nu l-a binecuvântat până nu l-a ascultat pe deplin.

Câtă vreme l-a avut în apropiere pe tatăl său, bătrânul i-a cauzat numai probleme.

Apoi s-a unit cu Lot, dar și acesta i-a făcut numai probleme, așa că până la urmă a trebuit să se despartă de el; a trebuit să se separe de toată necredința. Atunci Dumnezeu a venit jos, i-a vorbit și imediat s-a întâmplat ceva.

Frate, atunci când ne îndepărtăm de toate duhurile de necredință și-L luăm pe Dumnezeu pe cuvânt, ție nu-ți mai pasă ce spune unul sau altul, pentru că știi că Dumnezeu a făcut o făgăduință și stai neclintit pe ea. Oh, atunci El va răspunde cu siguranță.

Nu uitați: Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam, l-a călăuzit din loc în loc și l-a hrănit, dar nu i-a dat făgăduința până nu s-a separat complet de orice lucru din lume.

După ce l-a lăsat pe nepotul său să plece unde a vrut, iar tatăl său a murit, Dumnezeu i-a spus lui Avraam: *„Suie-te și uită-te spre miază-noapte și spre miază-zi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale în veac.”* (Geneza 13.14-15).

Dacă o biserică sau un individ, ajunge într-un punct în care se separă complet de lucrurile lumii, poate primi toate făgăduințele din Biblie; toate sunt ale voastre.

Este ca o mare arcadă (element arhitectural format dintr-un arc și din elemente care-l susțin). „Printr-un singur Duh, noi toți suntem botezați într-o singură Arcadă (într-un singur Trup).”

Unii oameni vin în această Arcadă, prin botezul Duhului Sfânt și spun: „Păi, mulțumesc Domnului, căci Îl am; Îi mulțumesc că sunt aici.” Dar nu este aceasta. Ce i-a zis Dumnezeu lui Avraam?

„*Ridică-te și privește țara, căci toată este a ta.*” Vedeți? Așa vreau să privesc în jur, când vin în Hristos.

Eu știu că El m-a salvat, dar ce altceva mai am acolo? Dacă cineva îmi dă o arcadă mare și intru în ea, îmi place să privesc atent lucrul acela ca să văd ce am primit.

Aceasta este problema cu creștinii de astăzi: ei nu cercetează cu atenție făgăduințele lui Dumnezeu să vadă că „*oricine vrea, să vină.*”

Eu găsesc ceva mai înalt, și atunci îmi aduc o scară, mă uit și văd ce-mi aparține.

Problema este că voi, creștinilor, nu cercetați cu atenție ceea ce vă aparține, căci vindecarea este a voastră; salvarea este a voastră; bucuria este a voastră; pacea este a voastră; orice făgăduință din Biblie este a voastră.

Când un om este umplut cu Duhul Sfânt, primește de la Dumnezeu un cec cu Numele lui Isus Hristos pe el. Nu vă temeți să-l completați, căci El vi l-a dat și v-a trimis binecuvântările și făgăduințele Sale peste voi.

Moise era în spatele deșertului, păstorind turmele socrului său Ietro, când într-o zi, a văzut un tufiș care ardea și nu se mistuia, apoi a ajuns în prezența aceluia Foc.

Chiar dacă fusese un mare teolog, pentru că fusese învățat în toată înțelepciunea Egiptului, când mama lui i-a spus cine este și că a fost chemat pentru un scop, toată experiența lui a devenit un nimic pentru el.

Să nu credeți că vreau să spun că experiența teologică este un nimic, dar ea nu va putea lua locul experienței pe care o aveți atunci când vă întâlniți cu Dumnezeu, pentru că atunci se întâmplă ceva deosebit; acel om devine o făptură nouă, care uneori face lucruri ce par ciudate pentru lume.

Eu pot să mi-l închipui pe Moise mergând înaintea măgarului pe care stă Sefora ținându-l în brațe pe micuțul Gherșom. Unde se duc ei? Să cucerească Egiptul.

Moise pășește încet, cu un băț uscat în mână, în timp ce pletele albe îi atârnă de-o parte și de alta pe umeri. Văzându-i oamenii îl întreabă: „Unde te duci, Moise?”

„Mă duc să biruiesc Egiptul!”

Vă dați seama? Un singur om, împotriva unui imperiu. Este ca și cum un singur om s-ar duce să cucerească Rusia.

Ceea ce este important, este că el a făcut-o pentru că marele Dumnezeu făcuse o făgăduință, iar Moise credea că El o va împlini.

Odinioară, Moise pășise în față, fără voia lui Dumnezeu, și omorâse un egiptean, acea pată aflându-se pe mâinile lui; dar patruzeci de ani mai târziu, a mers și a ucis întreaga națiune, acest lucru fiind o slavă pe mâinile lui. De ce? Pentru că prima dată a făcut-o Moise, dar a doua oară a făcut-o Dumnezeu. Aceasta este diferența.

Moise aștepta ca Dumnezeu să-i izbăvească, pentru că atunci când îl însărcinase, îi spusese:

„Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupririlor lui; căci îi cunosc durerile.

*M-am pogorât (pronume personal: **Eu** M-am pogorât) ca să-i izbăvesc și te trimit pe tine, Moise, în locul Meu. ” (Exod 3.7). Asta a fost.*

Prieteni, El a văzut suferința voastră. A văzut că doctorul a spus: „Nu mai pot face nimic!”, de aceea a venit jos, în forma Duhului Sfânt, ca să ne izbăvească dacă Îl vom lăsa să o facă. Și eu vă spun: dacă știți că a făgăduit acest lucru, țineți-vă cu tărie de Cuvântul Lui și stați în așteptare.

Simeon era un om onorabil, cu reputație bună printre oameni. Vă puteți imagina însă un om de optzeci și ceva de ani, zicând:

„Eu nu voi muri până nu-L voi vedea pe Hristosul lui Dumnezeu.” ?

Auzindu-l ce spune, marii rabini au zis cu siguranță: „Bietul bătrân este într-o stare jalnică. Cu siguranță este puțin sărit, căci încă din Eden, de patru mii de ani, poporul nostru L-a tot așteptat pe Mesia. Acuma suntem aici, sub robia romanilor, așa că orice posibilitate de împlinire a acestei făgăduințe pare închisă pentru noi. Suntem în robie; nici măcar nu mai suntem un popor, oh, iar bătrânul acesta care este cu un picior în groapă, zice că-L va vedea pe Hristosul lui Dumnezeu. Așa ceva nu se poate întâmpla.”

Dar Simion știa că așa va fi.

Eu pot să mi-i imaginez pe unii rabini, zicând: „Dați-i pace bătrânului, căci nu face rău nimănui. Umblă doar înapoi și încolo, mărturisind tuturor celor pe care-i întâlnește, că va face asta și cealaltă și că va trăi să-L vadă pe Mesia venind.”

Alții ziceau: „Ei bine, Simioane, ce te face să spui acest lucru? Iată că Ilie L-a așteptat, David L-a așteptat, prorocii din vechime L-au așteptat și la fel am făcut noi în fiecare epocă. Acum însă, zilele minunilor au trecut și totul s-a întunecat. Au trecut sute de ani de la ultimul proroc, Maleahi, și nu s-a întâmplat nimic, iar acum vii tu să ne spui că nu vei muri până nu-l vei vedea pe Mesia. De unde știi că se va întâmpla așa?”

„Pentru că așa mi-a descoperit Duhul Sfânt.”

Acea era temelia lui și aceea trebuie să fie temelia voastră. Acea trebuie să fie temelia mea. Când Duhul Sfânt ne descoperă ceva și este conform Cuvântului, atunci nu va mai fi nimic care să ne oprească, ci vom privi numai acolo pentru că este făgăduit în Cuvânt.

Astfel, vindecarea divină este o făgăduință scrisă în Cuvânt. Deci, dacă Duhul Sfânt vă va descoperi că El a murit ca să vă vindece și ca să vă salveze, atunci stați liniștiți în așteptare, căci Dumnezeu va veghea asupra făgăduinței Sale ca s-o împlinească.

S-ar putea ca medicul să spună: „Lăsați-l în pace, căci va muri oricum.” Dar voi să vă aduceți aminte că dacă Dumnezeu a dat o făgăduință, iar voi stați pe ea indiferent care sunt circumstanțele, se va împlini negreșit.

Poate ziceți: „Păi, eu am cancer.”, „Eu am TBC.” Aceasta nu are nici o importanță, căci dacă Dumnezeu ți-a descoperit că te-a vindecat, El își va ține făgăduința. Asta-i tot.

Eu mă gândesc de multe ori la Iona, și dacă oamenii vorbesc despre simptome, atunci el avea cu adevărat un caz cu simptome. De ce spun aceasta? Pentru că era în pântecul balenei, cu mâinile și cu picioarele legate și în adâncul mării.

Dacă ar fi privit la circumstanțe, Iona avea ce vedea, căci în partea aceasta era burta balenei; în partea cealaltă era burta balenei, și oriunde privea în jur era numai burta balenei.

Sunt sigur că nici unul dintre cei aflați aici nu este într-o stare atât de rea ca el, dar știți ce a spus Iona?

„...iarăși voi vedea Templul Tău cel sfânt...” (Iona 2.4b).

Vedeți? El știa că în ziua când Solomon a închinat Templul din Ierusalim, Domnului, a spus: *„Doamne, dacă poporul Tău va fi în strâmtorare undeva și va privi către acest Templu, să-l ascuți din ceruri.”* Și știa că Dumnezeu a ascultat rugăciunea aceluia bărbat.

Ce a urmat? Dumnezeu l-a ținut în viață, în pântecul chitului, timp de trei zile și trei nopți și l-a dus la Ninive. Probabil atâta timp i-a trebuit aceluia pește ca să înoate până acolo.

Iona a stat în burta balenei trei zile și trei nopți, așteptând ca Dumnezeu să facă ceva, pentru că El dăduse o făgăduință, iar Iona a crezut-o. El a putut trăi o minune ca aceea, pentru că făgăduința era conform Cuvântului și el a crezut-o.

Și vă întreb: cu cât mai mult putem fi vindecați noi, în dimineața aceasta, dacă avem privirile ațintite spre un Templu care nu este făcut de mâini omenești?

În final, Solomon a alunecat pentru că femeile lui l-au îndepărtat de Dumnezeu, dar noi privim la dreapta lui Dumnezeu, unde șade Isus, cu propriul Său Sânge, veșnic viu să facă mijlocire pentru păcatele noastre.

Aceasta ne dă curajul de a spune oricărei boli: „Ești o deșertăciune mincinoasă! Nu te cred, pentru că El a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea, a căzut asupra Lui și prin rănilor Lui suntem tămăduiți, de aceea Satană, ia-ți lucrul tău și ieși afară de aici, pentru că Îl cred pe Dumnezeu și aștept ca El să-Și împlinească făgăduința.” Asta este.

Dacă nu se întâmplă chiar acum, se va întâmpla după un timp; dacă nu se va întâmpla astăzi, se va întâmpla mâine; dacă nu se va întâmpla mâine, atunci va fi săptămâna viitoare, orice ar fi, se va întâmpla oricum pentru că așa a spus Dumnezeu.

Aveți credință și stați în așteptare, și Dumnezeu va face întocmai cum a spus pentru că nu poate minți.

Tot așa a crezut și Simeon, care avea o mare reputație.

Reputația nu are nici o importanță, deși ea contează foarte mult în bisericile noastre de astăzi. Chiar și în bisericile pentecostale se aleargă după aceasta: să fim bine văzuți în societate și alte lucruri de felul acesta.

Însă eu vă spun: ceea ce ne trebuie nouă este o religie de modă veche, care săucidă păcatul; ne trebuie cineva care să predice Evanghelia fără compromisuri, care să taie adânc astfel încât așchiile să sară care încotro. Avem nevoie de oameni ai lui Dumnezeu care să stea cu putere pe Cuvânt, ca să aducă biserica acolo unde trebuie să fie, căci ceva nu este bine, iar noi ne dăm cu toții seama de aceasta. O știm cu toții și ne temem, iar bisericile noastre se îndepărtează și sunt tot mai slabe.

Ceea ce ne trebuie nouă, nu este o nouă organizație, nici o altă ploaie târzie, ci ceea ce ne trebuie este întoarcerea înapoi la credința în Cuvântul lui Dumnezeu; la credința Bibliei lui Dumnezeu.

Avem nevoie de o experiență care să cutremure sufletul în biserică; de o curățire și de o îndreptare care să „măture” toate bisericile și organizațiile noastre.

Încetați să mai trageți aceste linii de separare!

O anumită organizație, din cauză că am lăsat să stea pe platformă un predicator care nu aparținea organizației lor, mi-a spus:

„Frate Branham, noi am tras o linie, iar pe tine te-am pus dincolo de ea. Ești în afara cercului nostru.”

„Dacă este așa, voi trage și eu o altă linie, una atât de mare încât vă voi duce înapoi, ceea ce înseamnă că nu mă veți mai putea împinge afară”, am răspuns eu.

Da, eu voi trage o linie deasupra voastră și vă voi lua înapoi, și aceasta pentru că suntem frați; pentru că nu suntem împărțiți, ci formăm un singur trup. Așa este. Suntem creștini născuți din nou, din Duhul Său și spălați în Sângele Său.

Oh, dacă suntem creștini, ar trebui să ne purtăm ca niște creștini, atât bărbații cât și femeile. Aceasta este ceea ce îi lipsește bisericii de astăzi: să se comporte ca și creștinii. Astfel, mergem în jur și ne purtăm ca niște muște moarte. Este îngrozitor.

Nu avem destulă credință să punem punctul pe „i”, pentru că am pierdut ceva, de aceea, ceea ce ne trebuie este să ne ridicăm umerii.

Cu ani în urmă, aici în Sud și în special în Georgia, era o piață de vânzare a sclavilor. Astfel, albi mergeau în Africa și luau sclavi pe care îi aduceau prin Jamaica în Florida și îi vindeau.

Acel lucru era rău, pentru că Dumnezeu l-a făcut pe om, iar omul și-a făcut sclavi. Nici un om nu ar trebui să fie sclav, pentru că Dumnezeu ne-a făcut liberi în Hristos. Noi nu suntem sclavii unei națiuni, nici ai unei organizații, ci suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu.

Prin urmare, întindeți brațele spre orice frate căzut, indiferent unde este, căci este loc pentru toți.

Deci ei cumpărau acești sclavi și îi duceau pe plantațiile lor, făcând un contract de vânzare-cumpărare, exact ca și pentru o mașină.

Eu am citit despre un mare sudist, Abraham Lincoln, care mergând odată la New Orleans, a văzut într-un țarc cu sclavi, un negru mare și robust. Sărmana lui soție stătea deoparte împreună cu cei doi copii ai lor și plângea, pentru că el urma să fie vândut ca să se împerecheze cu alte femei sănătoase, ca să se nască copii mari și puternici.

Văzând acea scenă, Abraham Lincoln a zis:

„Acest lucru nu este bun, așa că într-o zi mă voi ridica împotriva lui, chiar dacă mă va costa viața.” Și a făcut-o.

Dați-mi voie să vă spun ceva, fraților. Necredința este de la diavolul, de aceea, Doamne, lasă-mă s-o lovesc chiar dacă aceasta mă va costa viața. Lasă-mă să rup acel rău din biserică, acele legături, astfel încât să putem vedea că printr-un singur Duh, noi toți suntem botezați într-un singur Trup și suntem creștini.

Noi suntem frați. Nu contează dacă un om aparține Bisericii lui Dumnezeu, iar eu aparțin Adunării lui Dumnezeu; nici dacă acesta este baptist sau prezbiterian: noi suntem frați în Hristos.

Haideți să doborâm toate aceste ziduri și să deschidem brațele pentru oricare frate.

Nu demult, cineva mi-a spus: „Frate Branham, dacă te-ai alătura organizației noastre...” dar eu i-am răspuns:

„Nu, eu nu sunt cu organizația voastră, dar vă spun ce am să fac: voi deschide brațele în ambele părți pentru voi toți.” De ce? Pentru că cu toții suntem una în Hristos.

Și iată că într-o zi, a trecut un negustor pe la una din acele plantații. El l-a întrebat pe stăpân:

„Câți sclavi aveți aici?”

„Peste o sută,” a răspuns el.

„Aș putea să mă uit puțin la ei?”

„Desigur.”

Sclavii erau la lucru. Toți erau triști, cu moralul la pământ, pentru că știau că niciodată nu se vor mai întoarce în țara lor de baștină și că nu-și vor mai vedea părinții și copiii. Supraveghetorii îi biciuiau tot timpul ca să nu mai fie melancolici și

să muncească, dar privind cu atenție, negustorul a observat printre ei un tânăr care nu trebuia să fie lovit deloc. El avea umerii ridicați, bărbia sus și pășea cu demnitate. Văzându-l, negustorul i-a zis stăpânului:

„Aș vrea să-l cumpăr pe acela.”

„Oh, dar acela nu este de vânzare.”

„Am observat că el nu trebuie lovit ca să lucreze.”

„Așa este.”

„Din ce cauză? Este șeful celorlalți sclavi?”

„Nu, este doar un simplu sclav.”

„Atunci îl hrăniți mai bine decât pe ceilalți sclavi?”

„Nu, ci mănâncă alături de ceilalți.”

„Atunci ce îl face atât de diferit de ceilalți?”

„Mi-am pus și eu această întrebare, iar într-o zi am aflat că în țara lui de baștină, în Africa, tatăl lui este șeful unui trib. Chiar dacă acum este un simplu sclav, un străin, totuși el este fiul unui împărat, așa că se poartă ca atare.”

O, Dumnezeule, noi suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu, suntem fii Împăratului cerurilor, deci cum ar trebui să ne purtăm? Ca niște slăbănogi împinși tot timpul de la spate? Nu, domnilor.

Tatăl meu este bogat,

cu case și pământuri,

El ține toată bogăția lumii

în mâinile Sale:

Rubine, diamante, aur și argint,

Cuferele Lui sunt pline

De bogății supreme.

Femeilor, nu fiți ca lumea; nu vă îmbrăcați ca lumea și nu faceți lucrurile pe care le face lumea, ci stați departe de ea, pentru că voi sunteți fiicele Împăratului.

Fraților, voi nu trebuie să fiți loviți și puși la colț, căci sunteți fiii Împăratului, de aceea, ridicați-vă umerii și stați sus.

Noi așteptăm ca Dumnezeu să facă ceva pentru noi, dar El nu poate face nimic câtă vreme stăm ofiliți, pe jumătate morți.

Fraților, Dumnezeu vrea o biserică vie; vrea ca mădularele ei să fie pietre vii zidite împreună într-o casă a credinței.

Acceptați-L și credeți-L, luându-L pe Cuvânt.

Poate ziceți: „Frate Branham, eu am o mare reputație. Sunt om de afaceri și joc cărți în societatea mea.”

Frate, mie nu-mi pasă ce societate ai tu, căci nu există o societate mai mare decât societatea lui Isus Hristos, iar în aceea, nu veți putea adera niciodată.

Poate zici: „Dar eu sunt membru al bisericii!”

Există o singură biserică, o singură cale, o singură Ușă, iar aceea este Isus Hristos. Cel ce intră pe o altă cale, este asemeni unui hoț și tâlhar.

Printr-un singur Duh, noi suntem botezați într-un singur trup. Da, domnule. Și noi suntem fiii și fiicele Împăratului.

Reputația noastră de pe pământ nu valorează nimic, dar vrem să avem o reputație în ceruri; vrem să stăm în prezența lui Dumnezeu.

Deci noi am aflat că Simeon avea un motiv întemeiat ca să spună că nu va muri până nu-L va vedea pe Hristos, căci Duhul Sfânt îi descoperise acest lucru. Indiferent cât de bătrân era, sau câți alții nădăjduiseră că-L vor vedea, Simeon avea să-L vadă negreșit, pentru că așa spusese Duhul.

O, frate și soră, dacă ați putea primi Duhul Sfânt să vă descopere, ați spune:

„Voi fi vindecat. Nu știu ce se va întâmpla cu restul, dar eu voi primi vindecarea, căci acesta este timpul meu.”

Sau: „Acesta este timpul în care voi primi Duhul Sfânt, căci Dumnezeu a făgăduit că mi-L va da.” și atunci s-ar întâmpla cu siguranță ceva.

Este ca și când adâncul cheamă adâncul: „*Un val cheamă un alt val, la vuietul căderii apelor Tale.*” (Psalmul 42.7), cum spunea David. Cu alte cuvinte, dacă acolo este un adânc care cheamă, aici trebuie să fie un adânc care răspunde acelei chemări.

Câți din voi doresc să aibă o umblare mai apropiată de Dumnezeu? Ridicați mâna. Bine. Câți din voi cred că Dumnezeu este Vindecătorul? Ridicați mâna. Sigur că da.

Ei bine, dacă în voi este Ceva care vă spune acest lucru, atunci acolo afară trebuie să fie ceva care să răspundă acelei dorințe.

Cum vine asta? Înainte să fi existat aripioara de pe spatele peștelui, trebuia să fie o apă în care să înoate acel pește, căci altfel nu ar fi avut nevoie de acea aripioară.

Înainte ca să crească vreun copac pe pământ, trebuia să existe pământul din care să răsară acel copac, căci altfel nu ar fi avut cum să crească.

Îmi amintesc că în orașul nostru era un băiat care mânca toate gumele de la creioane. Văzându-l, învățătorul i-a scris mamei băiatului și i-a spus acel lucru, apoi într-o altă zi, chiar mama și-a văzut băiatul mâncând cauciucul de pe pedala bicicletei, așa că l-a dus la medic ca să afle ce se întâmplă cu el. După ce l-a examinat cu atenție, medicul a constatat că băiatul avea nevoie de sulf, ori gumele și cauciucul conțin acel element.

Vedeți? Cât timp în el era dorința după sulf, trebuia satisfăcută, dar înainte ca să apară dorința, trebuia să existe sulful.

Înțelegeți ce vreau să vă spun, fraților?

Mai întâi trebuia să existe sulful, ca să poată apare dorința după el. Puteți vedea aceasta?

Acesta este motivul pentru care doriți să aveți mai mult din Dumnezeu în voi. Acesta este motivul pentru care doriți vindecarea divină.

Avraam căuta o cetate al cărei Ziditor și Meșter era Dumnezeu. El aștepta pentru că Dumnezeu îi făgăduise, înțelegeți? Dar înainte ca să existe vreo creatură, trebuia să existe un Creator. Și eu vă spun: câtă vreme simțiți că credeți în vindecarea divină, înseamnă că există un Izvor deschis. Câtă vreme credeți că există un Dumnezeu care vă va umple cu Duhul Sfânt, există un Izvor din care se revarsă acel Duh, căci altfel nu ar fi acea dorință în voi.

Mulți alții nu doresc aceasta, pentru că nu le-a fost descoperit, dar vouă v-a fost descoperit. De ce? Prin ce? Vouă v-a fost descoperit prin Duhul Sfânt, adică prin Același Duh Sfânt prin care i-a fost descoperit și lui Simeon că-L va vedea pe Hristos. Și câtă vreme El descoperă, înseamnă că undeva există un Izvor. Oh, dacă L-am putea vedea!

Undeva este un Izvor deschis, pentru că Duhul Sfânt v-a descoperit aceasta; El v-a descoperit că Dumnezeu este Vindecătorul. Dacă nu ar fi acel Izvor, nu ar fi nici dorința din inima voastră.

Aceasta vă face să renunțați la toată gândirea voastră despre altceva, pentru că El biruiește totul și umple inima voastră cu credință.

Nu există două Duhuri Sfinte, ci este numai un singur Duh Sfânt; și Acela care i-a descoperit lui Simeon că-L va vedea pe Hristos, v-a descoperit și vouă același lucru.

Este un Izvor umplut cu Sânge

Tras din venele lui Emanuel.

Păcătoșii s-au scufundat în El

Spălându-și petele de păcat.

Acest Izvor este pentru orice păcătos, iar Petru a spus în ziua de rusalii:

„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele Domnului Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Sfântului Duh.” (Fapte 2.38).

Oh, cum este posibil să puneți acest lucru la trecut, când El a spus mai departe:

„Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.” (v.39).....

... Dumnezeu nu greșește, iar Puterea Lui nu a scăzut deloc, pentru că El este la fel de Strălucitor și de proaspăt ca întotdeauna, și așa va rămâne în veci. O, da, și aceasta pentru că El este veșnic Același!

Fiii lui Dumnezeu sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, credeți aceasta? Da, copiii lui Dumnezeu sunt călăuziți de Duhul Său, dar așa cum spunea fratele DuPlessis, problema este că noi avem prea mulți nepoți, pe când Dumnezeu nu are nici unul, căci El are numai fii și fiice.

Metodiștilor, stați puțin, vă rog. Dacă noi avem încă fii și fiice de Dumnezeu la metodiști, este bine. Dacă avem la baptiști, la luterani, nazarineni, sfinții pelerini sau la penticostali, este bine, dar necazul este că și noi, la penticostali, facem la fel ca ceilalți, adică ne aducem copiii la biserică pentru că suntem noi acolo, făcându-i astfel membrii bisericii penticostale. Aceștia sunt nepoții, dar Dumnezeu nu are nepoți.

Este nevoie ca pentru acei fii și fiice să se plătească același preț ca pentru noi, și să primească Duhul Sfânt ca și noi, pentru că altfel, Dumnezeu nu-i va recunoaște deoarece El nu are nepoți.

Tu spui: „Eu aparțin la Biserica Metodistă, pentru că acolo a fost și mama mea.”

Aceasta înseamnă că ești un nepot, iar Dumnezeu nu te va recunoaște. Tu ești un nepot din Biserica Metodistă; ești un nepot din Biserica Penticostală, sau mai știi eu de unde, dar Dumnezeu nu te va recunoaște, pentru că El nu are nepoți.

Fiecare bărbat și femeie, trebuie să fie născut din nou, individual; trebuie să fie un fiu sau o fiică de Dumnezeu. Numai aceasta îi face plini de Duhul și de Viață.

În curând va veni primăvara, iar atunci toate păsările de aici vor pleca în alte zone unde-și vor face cuiburi și vor scoate pui. O pasăre mamă poate să-și facă un cuibușor drăguț și apoi să pună în el mai multe ouă. Ea le poate cloci plină de devotament, întorcându-le din când în când și poate chiar să înfometeze rămânând fără putere, dar dacă nu a fost cu un mascul, acele ouă nu vor scoate niciodată pui. Așa este, pentru că nu sunt fertile.

Sângele vine de la partea masculină; astfel, femela produce oul, dar este nevoie ca acel ou să fie fertilizat de mascul, pentru că altfel este mort.

Aceasta este problema bisericilor de astăzi. Bisericile pentecostale...să nu credeți că am ceva împotriva acestei minunate biserici, căci nu am nimic cu ea, iar pe păstorul vostru l-am întâlnit și știu ce crede. Dar problema este că astăzi, noi avem biserici mai mari ca niciodată, în timp ce credința este tot mai mică. De ce aceasta? Pentru că aducem înăuntru membri, nepoți, nu fii și fiice de Dumnezeu..... ..Ce am spus că se întâmplă cu ouăle depuse de pasărea femelă dacă ea nu a fost cu un mascul? Vor sta acolo și vor putrezi. Voi știți cu toții că acesta este adevărul.

Ca urmare, ai un singur lucru de făcut, frate: curăță cuibul. Așa este.

Ceea ce-i trebuie mișcării pentecostale de astăzi, este să-și curețe cuibul; să scoată afară toate ouăle stricate și să le arunce.

Noi am greșit prin faptul că am adus înăuntru membri, apoi i-am bătut cu mâna pe umăr și i-am făcut diaconi în biserică; dar ei nu știu despre Dumnezeu mai mult decât știe un hotentot despre o noapte egipteană.

Ceea ce ne trebuie nouă, este o experiență a nașterii din nou, cu întoarcerea înapoi la botezul cu Duhul Sfânt și cu adevărata credință de la Rusalii în biserică.

Atunci, când vorbește Cuvântul, îl crezi și spui „Amin”, asemeni lui Simeon care i-a dat făgăduința.

Mai demult știrile nu circulau ca acum.

Uitați-vă la Maria. Ea nu a cunoscut nici un bărbat, dar Duhul Sfânt a venit la ea și i-a spus: *„Sfântul care se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu, acest lucru înfăptuindu-se prin Duhul.”*

Ce a făcut Maria? Ei bine, ea a așteptat ca Dumnezeu să-și țină făgăduința. Nu a zis: *„Voi depune mărturie despre aceasta, atunci când voi simți viața în mine.”* Nu, nu, căci nu este important ceea ce simți.

Isus nu a spus niciodată: *„Ai simțit?”* ci cuvintele Lui au fost: *„Crede și vei primi!”*

Poate cineva zice: *„Păi, nu am simțit nimic deosebit!”*, dar aceasta nu contează. Aici nu este vorba despre trupul de carne, ci despre omul din interior, care crede. El controlează totul.

Când Maria a auzit cuvintele îngerului, a răspuns simplu: *„Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!”* (Luca 1.38), după care a plecat și a mărturisit ce i s-a întâmplat. Vedeți? Ea s-a dus la verișoara ei, Elisabeta, și i-a spus că va avea un copil, deși nu știe de bărbat. Elisabeta a rămas foarte surprinsă de ceea ce a auzit. (Voi știți că micuțul Ioan avea deja șase luni în pântecul mamei lui, dar era mort).

Marele înger i se arătase și lui Zaharia și-i vestise nașterea lui Ioan, dar pentru că se îndoise, acesta îi spusese: *„Iată, că vei fi mut și nu vei putea vorbi, până în ziua când se va naște copilul.”*

Voi știți că Dumnezeu poate face copii ai lui Avraam din aceste pietre, așa că dacă tu nu vrei să-L primești, o va face altcineva.

Când a ajuns la Elisabeta, Maria i-a urat de bine și i-a spus: *„Duhul Sfânt a venit peste mine și voi avea un Fiu, căruia Îi voi pune Numele Isus, și care va fi chemat*

Fiul lui Dumnezeu."

Micuțul Ioan avea deja șase luni în pântecele mamei lui, dar nu mișcase niciodată (noi știm că acest lucru este anormal), însă de îndată ce a auzit urarea Mariei, de îndată ce ea a pronunțat pentru prima dată Numele Domnului Isus, acel copil mort a săltat de bucurie, umplându-se încă de atunci cu Duhul Sfânt.

Fraților, dacă atunci când Numele lui Isus a fost pronunțat pentru prima dată de buzele omenești, a făcut ca un copil mort să salte în pântecele mamei lui și să vină la viață, ce ar trebui să facă simpla Lui pronunțare într-o biserică născută din nou?

Eu cred că ar trebui să aducă credința pentru descoperirea Puterii Sale. Să nu credeți că sunt emoționat, căci știu foarte bine ce vorbesc.

Eu mă simt foarte bine atunci când vorbesc despre aceste lucruri, pentru că Numele lui Isus are Viață, iar când este pronunțat cu credință și cu putere, nu există nimic care să stea în prezența Sa. Acesta e adevărul.

Haideți să zicem că Simeon stătea și studia. Poate că era luni dimineața, iar preoții erau la treburile lor. În Palestina din timpul acela erau cam două milioane de evrei, ceea ce înseamnă că în fiecare noapte se nășteau câțiva bebeluși, iar în a opta zi, băieții trebuiau duși în Templu pentru a fi tăiați împrejur.

Să zicem că Simeon stătea în biroul lui și citea din Cuvântul Domnului. El a luat sulul cu scrierile lui Isaia și a ajuns la capitoul 9.6 unde scrie:

„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.”

Chiar în timpul acela, Maria era pe drum, îndreptându-se spre Templu cu copilașul, căci trebuia tăiat împrejur.

Toți bebelușii erau îmbrăcați cu niște hăinuțe frumos croșetate, știți voi. Erau niște drăgălași, fără dinți, iar mămicile lor stăteau acolo așteptându-și rândul.

Și printre acei copilași, era și El înfășat într-un scutec. Poate că era o cârpă pe care o luaseră de pe spatele vreunui bou din grajdul în care se născuse. Cine? Chiar Creatorul cerului și al pământului.

O, Doamne, iar noi ne îmbrăcăm cu un costum de cincizeci de dolari, apoi ne ridicăm nasul în vânt, încât dacă ar ploua ne-am îneca, atât suntem de mândri, și aceasta în timp ce Salvatorul nostru abia dacă avea un amărât de scutec înfășat în jurul Lui.

El spunea odată: *„Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul.”* (Matei 8.20).

Cine suntem noi? Cum ar trebui să fim?

Poate ziceți: „Păi, ei aparțin la cea mai mare biserică din oraș!” O, frate și soră, dacă gândești așa, chiar atunci te îndepărtezi de Dumnezeu.

Dumnezeu nu te-a obligat la nimic, ci tu ești obligat față de El, pentru că în ce-L privește, Și-a făcut partea Sa. Tu trebuie să crezi cum au crezut ceilalți; și trebuie să vii așa cum au venit ei.

Pot să-l văd pe Simeon stând acolo, când deodată a intrat în clădire Maria cu Pruncul. Imediat, celelalte femei s-au îndepărtat de ea. Cred că voi, cei născuți

din nou știți la ce mă refer.

Ele stăteau la distanță și șușoteau între ele: „O vedeți pe femeia aceea? O, ea are acel copil în afara căsătoriei. S-a căsătorit cu Iosif doar de câteva luni, dar era deja însărcinată, ceea ce înseamnă că fiul ei este nelegitim. Și ce curaj are, să-l aducă pe acel nelegitim în Templul lui Dumnezeu! Stați departe de ea!”

Dar Maria stătea liniștită, ținând la pieptul ei acel Copilaș care știa bine al cui Fiu este.

Așa este cu fiecare credincios. Voi știți că medicul poate spune: „Nu crede acel lucru căci este fanatism! ” Și la fel poate spune soțul tău, însă tu stai liniștită pentru că știi bine că în inima ta s-a născut Ceva. Dumnezeu ți-a descoperit acel lucru și aceasta este totul, așa că stai liniștit să se întâmple ceva.

Chiar dacă toți ar spune: „Nu te duce la biserica aceea! Nu trebuie să ai de-a face cu cei de acolo!” împotriva părerii tuturor vei pași chiar acolo, pentru că în inima ta este Ceva.

„O, dar aceia sunt o grămadă de holly-rollers!”

Nu mă interesează, pentru că știu bine ce este învelit în scutecul acela. Știu că acolo este Duhul Sfânt. Exact.

Ea își ținea Copilașul în brațe, în timp ce celelalte păstrau distanța.

Așa este. Când ai Duhul Sfânt, ești un om însemnat. Toată lumea te înseamnă și spune despre tine:

„O, aceea este una din cei care vorbesc în limbi; este o penticostală, așa că nu vă apropiați de ea. Nu o invitați la partida noastră de cărți!”

Nu vă faceți griji, căci dacă are Duhul Sfânt ea nu va merge nici invitată.

Femeile continuau să șușotească și să râdă de Maria, zicând: „O vedeți? Ea este. E una dintre femeile acelea...”

Maria știa ce spuneau celelalte, dar atenția îi era îndreptată doar spre Copilașul ei, deoarece știa cine era El, iar aceasta însemna mai mult decât orice altceva; decât toate societățile lor. Pe ea nu o interesa ce credeau ceilalți, pentru că ea știa bine ce avea.

Așa suntem și noi, căci știm bine ce avem; știm ce este acea făgăduință.

Oh, iată-L în Templul Său: Dumnezeu într-un trup de carne. *„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.”* (2 Corinteni 5.19). Iată-L pe micuțul IeHoVaH stând în brațele mamei Lui: un copilaș ca oricare altul, fără să se deosebească cu nimic de ceilalți copilași.

„Păi și noi mergem la biserică, la fel ca tine!”. Este adevărat, dar există totuși o diferență, căci tu ai locul corect și lucrul adevărat.

Vedeți? Dacă Duhul Sfânt îi descoperise lui Simeon că-L va vedea pe Hristos, mai departe era treaba Duhului să poarte de grijă Cuvântului ca să-L împlinească.

Deci Simeon era în Templu, unde citea și se ruga. Și ce s-a întâmplat? Duhul Sfânt a venit și i-a zis: „Simeon, ridică-te și du-te.”

El nu a întrebat: „Unde vrei să mă duc?” nici: „Ce vrei să fac?” căci aceasta nu era treaba lui. Tu fă ceea ce-ți cere El, căci mai departe are grijă El.

„Ridică-te și du-te!”

„Unde să mă duc?”

„Nu are importanță. Du-te înainte!”

Du-te! Credeți că fiii și fiicele lui Dumnezeu sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu? Ei bine, atunci ei merg pur și simplu înainte.

Deci, Simeon s-a ridicat și s-a dus, așa că toți au putut să-l vadă pe bătrân ieșind în fața audienței. El a întrebat:

„Unde vrei să merg, Tată?”

„Du-te către șirul acela de femei.”

El a pășit acolo, gândindu-se: „Oare care este problema?”

Simeon tocmai citise acel text din Isaia și pusese degetul pe el. (Voi știți, fraților, că Duhul Sfânt face uneori lucruri tare ciudate).

El a pășit de-a lungul șirului și s-a oprit exact unde era micuța femeie. Vedeți voi, în timpul acela nu exista nici televiziune și nici radio și nimeni n-a dat anunț la ziar ca să se știe că s-a născut acel Copilaș.

Dacă acest lucru s-ar fi întâmplat astăzi, iar cineva ar fi vrut să spună ceva despre nașterea Lui dubioasă, există o mulțime de ziare de scandal care ar putea face aceasta, dar în vremea aceea nu era așa ceva.

Și Simeon s-a oprit în dreptul ei.

Vedeți, Duhul Sfânt îi descoperise că nu va vedea moartea până nu-L va vedea pe Hristosul Domnului. Și observați? Duhul Sfânt l-a călăuzit chiar la Copilul de care râdeau toți ceilalți. Credeți că tot așa v-a călăuzit și pe voi în dimineața aceasta? Credeți că este Același Duh Sfânt care a făcut-o?

El aștepta să-L vadă pe Hristos și iată că de îndată ce a ajuns lângă El, L-a recunoscut.

Acuma, tu vii aici, iar dacă ești un sceptic, stai jos și privești câteva minunate. Dar Îl aștepti să vină în scenă, în seara aceasta? Eu da. Vedeți? Eu Îl aștept, iar dacă fac aceasta, El va veni negreșit.

Și când L-a văzut pe Copilaș, Simeon l-a luat în brațe, l-a strâns la piept, apoi a spus: *„Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după Cuvântul Tău, căci ochii mei au văzut mântuirea Ta...”* (Luca 2.29-30).

Prieteni, păstrați aceste cuvinte în inima voastră, și veți vedea în seara aceasta mântuirea lui Dumnezeu.

Țineți minte acest lucru: lăsați-L pe Duhul Sfânt să vă călăuzească în seara aceasta, ca să vedeți mântuirea lui Dumnezeu. Urmăriți și vedeți ce va face.

Astăzi, noi suntem într-o mare așteptare, la fel ca Simeon. Dar acolo mai era

cineva care stătea în așteptare: prorocița Ana.

Ea era o femeie bătrână și oarbă, dar putea vedea dincolo de zidurile aceluiași Templu.

Nădejdea mea este ca orice organizație separată să poată vedea dincolo de zidurile ei. Este bine în organizația voastră, dar uitați-vă dincolo de zidurile ei. Înțelegeți?

Prorocița Ana stătea și aștepta mângâierea lui Israel. Poate că Duhul Sfânt i-a zis și ei: „Ridică-te, Ana!” Și iat-o venind; iat-o facându-și cale, călăuzită de Duhul Sfânt. Ce a făcut ea?

A așteptat, iar Duhul Sfânt a călăuzit-o. Unde a dus-o El? Printre acea mulțime de femei și a oprit-o chiar lângă Simeon care stătea acolo cu lacrimile curgându-i pe barba albă ca zăpada, și spunea: „*O, Stăpâne, slobozește pe robul Tău în pace acum...*”

Mă întreb ce a gândit mulțimea aceea care șușotea și râdea de Maria și de Copilașul ei? Care era marea lor grijă?

Desigur și-au zis: „Iat-o pe Ana cea oarbă și pe bătrânul Simeon!”

Vedeți? Indiferent care era atmosfera din interior, cei doi au stat de partea corectă; în locul corect.

Acolo aș vrea să stau și eu.

Dumnezeule, lasă-mă să stau întotdeauna în locul în care trebuie!

Iată-o deci, pe acea femeie făcându-și cale spre El.

Prieteni, dacă Duhul Sfânt a putut să-i facă o cale acelei femei oarbe, ca să ajungă la El, cu cât mai mult poate să vă aducă pe voi în punctul în care să credem cu toții că El îi va vindeca pe bolnavi și-i va salva pe cei pierduți.

Și de îndată ce a ajuns lângă Prunc, Ana și-a ridicat mâinile, L-a binecuvântat pe Dumnezeu și a început să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau mântuirea Ierusalimului.

Vedeți, ea era o prorociță, iar Duhul Sfânt era peste ea, călăuzind-o până la El, pentru că-L așteptase.

Și eu Îl aștept, iar dacă și voi sunteți în aceeași așteptare, Dumnezeu ne va răsplăti credințioșia.

Acum câțiva ani, un muzician s-a dus în Rusia pentru un concert. El a cântat atât de bine acea uvertură, încât publicul rus l-a ovaționat în gura mare. Ei au strigat, au aplaudat și l-au ovaționat cerându-i să mai cânte, dar el stătea ca împietrit și privea undeva în sală.

Acum fiți atenți.

Văzând că deși îl aplaudă și-i cer să mai cânte o dată acea uvertură, el nu face nici o mișcare, oamenii spuneau: „Desigur, ceva nu este în ordine cu tânărul acesta. Nu vede că îl aplaudăm ca să mai cânte o dată? Oare ce este cu el?”

Ei și-au dat seama că el privește undeva și că nu le dă nici o atenție, așa că după o vreme, au privit spre locul unde privea tânărul. Acolo era un bătrân; era bătrânul maestru care stătea în audiență, iar tânărul dorea să știe care era părerea lui despre concert; voia să știe dacă el este mulțumit și dacă poate să-l aplaude și el.

Vedeți? Lui i-a păsat prea puțin care era părerea publicului, el voia să știe ce zice maestrul.

Prieteni, dacă oamenii vă spun că zilele minunilor au trecut și că Isus Hristos nu este același ieri, azi și în veci, să nu-i băgați în seamă, ci voi să priviți la Maestrul care a scris Cuvântul acesta. Ațintiți-vă privirea spre El. Vedeți care este părerea Lui despre acest lucru.

Cercetați Cuvântul Lui ca să vedeți dacă vindecarea divină este valabilă și astăzi, apoi veniți și așteptați-L.

Să ne plecăm capetele pentru un minut.

Doamne scump, eu Îți sunt recunoscător pentru această audiența mică, ce stă aici și așteaptă, și Te rog să sădești în inima lor acea Sămânță care să-i facă să vină din nou aici, în seara aceasta, într-o asemenea așteptare încât șchiopii să umble, orbii să vadă, orice problemă de inimă să fie rezolvată și orice boală vindecată astfel ca la plecarea de aici, să nu mai fie nici o persoană slăbită printre noi.

Fie ca Duhul Tău cel Sfânt să vină jos, chiar în oasele lor, pentru ca mulți să fie vindecați încă înainte ca să ajungă la biserică, căci noi așteptăm lucruri mărețe, Doamne.

Călăuzește-i Tu pe oameni la Casa Ta, în seara aceasta; călăuzește-i pe păcătoși, pe acel băiat încăpățânat, sau pe acea fiică neascultătoare care umblă noaptea pe

cine știe unde, astfel ca lacrimile mamei să fie șterse.

Lasă ca Duhul Sfânt să vorbească și să călăuzească pașii lor la casa lui Dumnezeu, apoi la altar, ca să-L găsească pe Hristos, Mântuitorul lor. Și asemeni lui Simeon din vechime, fă ca și noi să-L îmbrățișăm pe scumpul Domn Isus, cu brațele credinței, în timp ce inimile ne tresaltă de bucurie.

Fă ca experiența noastră cu El să fie ca un bandaj care să ne facă să trăim diferit de azi înainte.

Binecuvântează-l pe fratele nostru păstor și pe ceilalți lucrători, și binecuvântează întreaga audiență, dându-ne un serviciu deosebit, astfel ca ziua aceasta să n-o uităm niciodată.

Ține-ne tari ca să Te slujim doar pe Tine și binecuvântează-Ți poporul în timp ce merge acasă, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Predau serviciul păstorului și vă rog să mă iertați pentru că v-am ținut așa de mult. Știu că obișnuiți să plecați la ora 12.00, iar eu am depășit deja timpul cu un sfert de oră.

În nădejdea că Dumnezeu va face lucruri mari și minunate pentru noi, doresc ca El să fie cu voi toți până ne vom revedea.

Vă mulțumesc că m-ați ascultat.

- Amin -